

2024. március 26., kedd

Jn 13,21-33.36-38

„Bizony, bizony, mondom nektek: Egyikőtök elárul.”

„Életedet adod értem? Bizony, bizony, mondom neked: Mire megszólal a kakas, háromszor megtagadsz.”

Júdás és Péter árulásának történeteit beszéli el a mai evangéliumi rész.

Miért tették? Hideg fejjel olyan okos az ember, olyan jól meg tudja magyarázni, hogy az adott irodalom hőse miért is alakította úgy a cselekményt. Elemző szemével rögtön meglátja az ok-okozatot, szépen sorrendbe veszi a befolyásoló tényezőket... (Biztosan te is fel tudsz sorolni érveket Júdás és Péter tette mellett!)

Vajon a saját életünket érő konfliktusokkal is képesek vagyunk így eljárni? Miképpen formálom a véleményemet? „Milyen gyenge jellem, hogy ezt tette!” Valóban? Veszem-e a fáradságot, hogy **vizsgálódjak (!)**? Lehet, hogy hamar kiderülne, hogy a szerencsétlen már évtizedek óta gyötrődött, mire meghozta a döntését. Talán hosszú ideje őrlődött az elvárások miatt. (Egyáltalán nem biztos, hogy ismerem minden részletet a sztoriban!)

Amikor megharagszom, összeveszek valakivel, akkor **meg tudom-e magyarázni a másik félnek (!)**, hogy nekem mi az álláspontom, vagy puffogok, csapkodok, morgok az orrom alatt? A tipikus „Találja ki, hogy mi a bajom!” ,vagy a „Nem mondom, mert ennyi idősen úgysem fog rajta változtatni” hozzáállás kevés kapcsolatot tett gyümölcsözővé.

Vajon **át tudok ülni a másik ember székébe (!)**, és meg tudom érteni, hogy ő vajon miért viselkedett így? Nem kívánható senkitől, hogy akkor és ott rögtön megértse a másik ember álláspontját. Érzelmi lények vagyunk, természetes reakció, ha kiakadunk. De vajon ha eltelt pár óra, lehiggadtunk, elvonultunk a „harcmezőről”, akkor képesek vagyunk gondolkodni az ő fejével és érzelmeivel? Vajon miért mondta azt? Miért úgy?

S ha megértettem, átéreztem embertársam helyzetét, akkor tudok-e kezdeményezni? Tudok-e elsőként **békejobbot nyújtani (!)**?

Elcsépeltnek tűnhetnek a kiemelt gondolatok, de hidd el, egyáltalán nem súlytalanok! Olyan fontos volna, ha néha mint kívülálló látnám magamat és a konfliktusaimat! Nem tökéletes a másik, de én sem! Vegyem észre magamat, és azt a bölcsességet, hogy a magam igaza mellett ott van a másik igaza is! S ha végképp nem értem meg őt, akkor is **nagyobb kincs maga a kapcsolat, mint az igazam hangoztatása (!)**.

Horváthné Király Kata, Érd